

шуменска

поща

ЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО И ОБЩЕСТВЕНОСТЪ

УРЕЖДА КОМИТЕТЪ

редакторъ: ДИМ. РАДЕВЪ

и администрация

106/1а. Царъ Борисъ, тел. 140

ИЗЛИЗА:

СРЪДА и СЪБОТА

АБОНАМЕНТЪ:

ЗА ГОД. 80 ЛВ., 6 М. 50 ЛВ., 3 М., 30 ЛВ

ОБЯВЛЕНИЯ:

ТЪРГОВСКИ И ОФИЦИАЛНИ 2 ЛВ. КВ. СМ.

ЗНАЧЕНИЕТО НА СЪВЕТСКА РУСИЯ

Мирътъ между СССР и Финландия се посрещна съ истинско облекчение отъ всички, които жадуватъ мирно състояние на въпроситъ между нарѣдитъ.

Самиятъ починъ на Съв. Съюзъ за безкръвно уреждане конфликта, затвърди още веднажъ авторитета на тая велика страна, която не предпочете да унищожава единъ лъкъ народъ и да отнеме независимостта му, нѣщо, то можеше много лесно да стори.

Съ тоя край на войната, Съв. Русия се закрепва изредно добре стратегически на северъ и сега ще може да гледа си къмъ всички останали въпроси, които я интересуватъ.

Постепенно се възвръща мощта на тая страна, която отново става първостепенна европейска сила, особено следъ като разбирателство съ Германия. Голѣмитъ европейски държави още съ по-голямо внимание ще държатъ смѣтния за Русия. При утрешното разрешение на голѣмитъ европейски и световни въпроси, тя ще играе важна роля. Голѣмитъ приятели могатъ само да се радватъ на тия си успѣхи.

Владимиръ Петровъ

Обществената благотворителностъ

Справедливо се отбелязва: благотворителността е изразъ на народното съзнание, на граждански дългъ.

Благотворителността, сжщевременно, е проява на истинско родолюбие — бешумно, чуждо на пѣстославие, суетността и рекламността.

Благотворителността не се нагърбва да разреша социалния проблемъ за безработицата, мизерията и глада. Такава задача не би била по силитъ ѝ.

Благотворителността е временно лѣкарство което се поднася на единъ боленъ да облекчи неговитъ болки.

Все пакъ въпреки своята безпомощностъ да подпомогне беднитъ и нуждающитъ се за по-продължително време, нейното значение е голѣмо. На първо мѣсто тя развива у човѣка взаимно помощта, човѣкилюбието, общественото чувство; приобщава го къмъ колективитета и го кара да живѣе съ нуждитъ, желанията и стремежитъ на обществото.

Разбира се, въ случая става дума за истинската благотворителностъ, която нѣма характеръ на милостиня, а е общественъ дългъ.

Св. Ловджиевъ

Лиляна Топалова

прима-балерина при народната опера, по случай гостуването ѝ въ града ни днесъ въ театръ „Одеонъ“.

Тотка Хр. Кирякова

няма да приема

Искрена благодарностъ отъ Преславъ

Настоятелството на женското благотворително д-во „Милосърдие“ въ гр. Преславъ изказва своята най-сърдечна благодарностъ на всички участници въ изнесената на 8 т. м. „Народна седѣлка“, на всички членки и граждани, подарили предмети за томбола и изобицо на цѣлото Преславско гражданство, което много по-вече отъ всѣки другъ пжтъ се отзова на всички начинания на д-вото и съ това го насърди въ неговата благотворителна и народополезна дейностъ.

Дано съ цената на общи усилия въ страната има по-малко сѣлзи и по-малко мизерия.

ОТЪ НАСТОЯТЕЛСТВОТО

Подъ нашия погледъ

МИРЪ БЕЗЪ ПОБЕДА

Мнозина продължаватъ да твърдятъ, че само войната може да решава териториалнитъ въпроси. Не се отстъпвало ни педя земя безъ кръвъ...

Между това, безъ кръвъ бѣха погълнати нѣколко държави а ето и Финландия прие да прекрати войната, като задоволи напълно рускитъ претенции. Отново важни териториални въпроси се решиха безъ понататъшни проливане на кръвъ. Само разумътъ реши, че е безмислено да се противопоставя човѣкъ съ рикъ да го постигнатъ още по страшни дни, по-страшно унищожение, отколкото,

ако реши да склочи миръ.

Още веднажъ мирното уреждане на спороветъ, макаръ и подъ влиянието на силата, се наложи. Доказа се, че всички въпроси могатъ да се решатъ на зелената маса отъ разумни хора.

Вѣрата въ мира, като че ли наново възкрѣсва. Въ края на краищата, ако не се постигне навсѣкжде миръ, и победителитъ ще страдатъ сжщо толкова много, колкото и бѣдешитъ победени...

Разумътъ налага и западнитъ сили да помислятъ за единъ миренъ край на спороветъ. Това е напълно възможно, щомъ се държи смѣтка за справедливитъ и жизнени интереси на всѣка страна.

По сжщия миренъ начинъ могатъ да се разрешатъ и всички останали спорни териториални въпроси навсѣкжде по свѣта.

Само да има човѣколюбиви и умни държавници...

Пивасъ

КАКВО СТАВА ПО СВѢТА

Следъ мира

Много интересни разисквания ставатъ въ Н. С. по отговора на тронното слово. Всички народни представители сж единни по голѣмитъ национални въпроси.

Неочакваниятъ миръ между СССР и Финландия направи дълбоко впечатление въ свѣта като фактъ, който показва, че и най-заплетенитъ териториални въпроси могатъ да се решатъ на зелената маса.

Какво ще стане сега? Знае се, че ще почне нова офанзива за миръ между западнитъ сили. Рузвелтъ е изпратилъ до Даладе лично послание. Уелсъ е отново въ Парижъ въ връзка съ предложението за миръ.

Между това Англия и Франция сж на кръстопѣтъ. Какво ще предприематъ тѣ? Ударъ върху Германия и на Кавказъ срещу Съв. Русия или ще приематъ разрешаване по миренъ начинъ спороветъ?

СССР бърза да създаде въ карелийския провлакъ автономна съветска република.

Д-ръ Шахтъ заминава съ С. Уелсъ за Америка.

Предстояще е ново прегрупиране между нѣкои велики сили. Въротно Италия и Япония ще изяснятъ позицитъ си следъ ликвидиране войната въ Финландия.

Публ.

Седмица на Българската книга

Отъ 14 до 20 априлъ т. г. въ Университетската библиотека, София, ще има изложба на българската книга подредена по издателства.

ПЕЧАТНИЦА

„ЗОРА“ - Шуменъ

Литературна страница

 №
21

Духовна пустота

Прави впечатление, че нашите писатели от няколко години насам разискват в литературния печат, на събрания, в разговори—почти изключително професионални въпроси. На дъното на писателските инициативи стои интересът и материалното обезпечение...

Изчезнаха проблемите, които някога вълнуваха нашите писатели-класици или ентузиастичните млади творци. За мисията на писателя днес почти не се споменава. Като че ли той се превърна на професионалист-занаятчия, както, впрочем, справедливо бележи в в. „Свѣтлоструй“ известният критик Никола Атанасов.

На къде води тоя път от към идейно, народническо, човѣшкo, добротворно съдържание пътя на писателя? Дали не показва духовна пустота и свиване в лична черупка, по пътя на най-слабото съпротивление?

Читателят, който следи нашите литературни прояви и животът на литературата ни през последните години, ще си отговори правилно на тоя въпрос.

То макар предвиждаме, че нашето отношение към мисията на народния писател не ще остави никакви плодове в нашата литература.

Време е да настане една преоценка за задачите на писателя.

П. Ст.

Следете редовно литературната ни страница.

Четете редовно в. „Шуменска поща“

СТОЛИЧНИ И ПРОВИНЦИАЛНИ ПИСАТЕЛИ

Нѣма и не трѣбва да има столични и провинциални писатели. Има само писатели, едни от които творят в столицата, а други — в провинцията. Едничкото справедливо дѣление на писателите това е: добри и лоши писатели. Писателството предполага преди всичко дарба. Бездарният писател си е бездарен както в София—сърцето и мозъка на България, така и в усамотеното и глухо селце. Нито богатите библиотеки, нито културните приятели и разнообразни впечатления могат да наравят от нѣкого писател, ако той не е дошъл на свѣта с писателски способности. Добрата срѣда може само да подпомогне писателя, да го издигне и окрили, но не и да го роди.

Наистина, Столицата предлага на писателя по-добри условия отколкото провинцията.

Нейният живот е многолик, пѣстър и шумен. Културните празненства, които за малкото селце, сж едно рѣдко изключение, за нея сж правило. Тукъ красотата, порокът, героизмът и малодушието, културата и естетика, сж си дали среща. Животът на столицата прилича на книга пълна с приключения, с интересни сцени и картини. Той е изграден върху поразяващи противоречия. Писателят, който живѣе в столицата, волно или неволно среща в пътя си най-различни типове в човѣшкия род; той влиза в контакт с различни срѣди, наблюдава какви ли не заплетени положения. Всичко това, не ще съмнение, изостря неговото око, раздвижва сърцето му и вълнува съвестта му. Напротив, животът на селото или малкия градъ, е безцвѣтен, лишен от голѣми нервности. Културата едвамъ мѣждука като кандило всрѣдъ гжстия мракъ. Интереситъ имъ сж сведени до изкарване на насжщия. Тукъ нѣма онова щракане на идеитъ и вълнуващи събития, които сж най-характерни за столицата. Писателят е оставен само с своитъ книги, волни разходки из природата и оскъдни наблюдения.

Да бждеш писател у насъ е въобще подвигъ, а да бждеш такъв и да работиш в дълбоката и забравена провинция е великъ подвигъ.

Но колко от писателите, които живѣят в столицата, и погрѣшно се кичат с епите-та столични, сиречъ „избрани“, „гениални“, разбират това?

За много „столични“ писатели творецът в провинцията не заслужава благосклонното имъ внимание. Да му подадат ръка, да му изкажат съчувствието си, да му помогнат това значи да изгубят олимпийският си блѣсъкъ, да се унижат може би.

За щастие и радост, има и писатели, които изиращат от столицата в далечната провинция къмъ даровититъ и творци своята морална подкрепа, насърчение и куражъ.

А такива трѣбва да бждат всички живущи в столицата писатели, защото, както казахъ по-горе, има само два вида писатели: добри и лоши.

Христо Бояджиевъ

Какво получават романистите и поетите за своя труд?

Често се пишатъ фантастични работи за приходите на прочути писатели, романисти и поети. Но много велики поети сж имали толкова слаби приходи, че всѣкога сж се борили с дългове и сж умирали като последни сиромаси. Между тѣхъ сж и френскитъ писатели Балзакъ и Александъръ Дюма, които сж били често безъ пари.

Шилеръ и Хайне сжко така сж се борили с голѣми парични затруднения. По-късно Хайне получилъ помощ отъ френското правителство. Но и тая помощ не му помогнала много. Той си останалъ бохемъ до края на живота си.

Много малкъ е броя на ония поети и писатели, които сж оставили голѣми наследства следъ смъртта си. Напримѣръ, починалиятъ преди нѣколко години виденъ английски романистъ Киплингъ е оставилъ огромно наследство отъ 750,000 фунта стерлинги. Той ги е спечелилъ само с литературна работа. Гете сжко така е билъ богатъ човѣкъ и е оставилъ много пари на наследниците си. Чарлсъ Дикенсъ е оставилъ следъ смъртта си 93,000 фунта стерлинги, а Джонъ Голсуърти — 88,000 фунта стерлинги.

Днесъ най-добре се плаща на писателите и романистите в Англия.

ЛѢХЪ ОТЪ ЮГЪ

Топи се тоя снѣгъ
подъ пристѣпа на пролѣтѣта
въ рѣката
съ пукотъ се влекатъ
огромни кжсове отъ ледъ
и се изгубватъ изъ далечината.
Ти, лѣхъ, дошелъ отъ югъ!

Събуди

ти спящата земя,
селата
и

сърдцата,

заковани вт. ледъ.

Снѣгътъ топи се, вѣтърътъ лудъ
запѣ, пиянъ изъ равнината.
Предъ мене се разкри свѣта,
земята ме повика тихо
съ зова:

на пролѣтѣта,

съ зова:

на оня топълъ лѣхъ,

дошелъ

отъ югъ,

що сепва спящитъ на снѣ.

Откъмъ рѣката долетѣ

далеченъ грѣмъ:

тя чупѣше стихийно своя ледъ

и го отнасяше въ безкрайността...

Зарадванъ

гледахъ азъ свѣта...

СИМЕОНЪ МАРИНОВЪ

Ил. Ст. Петковъ, гр. Ч. Бръгъ.

Творчеството на Т. Христовски (рецензия)

Въ последно време нашата литература се обогати с много голѣмъ литературенъ приносъ. Това несъмнено е една гордостъ за българската литература. Обаче, сж голѣмо прискжрбие трѣбва да констатираме факта, че малко сж произведенията, които сж своята сериозност напълно да съответствуватъ на днешниятъ и утрешния тревожни дни.

Въ този хаусъ отъ литературни надбягвания и борби не липсватъ и таланти, които напълно хармониратъ с духътъ и темпа на живота. Нека споменемъ въ тая група единъ отъ многото още неизвестни учени Трифонъ Н. Христовски. Неговото дѣло е наистина по размѣри много малко, защото той е издалъ само две книги „Смъртта на Хр. Ботевъ“ и „Проблеми на селото“ и редица статии въ наши и чужди еснерантски вестници и списания. Нека проследимъ живота и условията въ които Христовски твори.

Още на осемъ месечна възраст получилъ парализъ въ

лѣвата ръка и нозе (сж безъ кости), той е да завърши и откъ какво става въ последни тези нещастникъ, потъ отъ немилостивата свѣтла, че макаръ слаби ски и сж малко обр прекрасно всичко то го допълни с единъ образъ. Започва да върху себе си. Нещ учни трудове не сж опенени. „Литератур е неблагоприятъ. От може да се живѣ хванатъ перото не д (изъ н. п.)

Роденъ срѣдъ селотъ сж мжкитъ и радостъ свойтъ мургави братъ бре схваналъ и разблелитъ, които днесъ бъл. селян творбитъ си Христовски явява здравъ и не критикъ. Стѣтъ а който пише сж лекъ ни, лесно разбирае стжпни за всички творчество трѣбва да отъ всѣки, който м родъ и Родина...

Леонидъ Паспалеевъ

Н. В. Гоголъ

и театърътъ

Новитъ форми на изкуството се опредѣлятъ и кристализиратъ отъ неговото съдържание. Тѣ трѣбва да сж сжко тѣй хармонични, както сж формитъ у Фидии, Тицианъ, Бетховенъ и Пушкинъ. За това и пътят на съвременния театър е пътъ не само на теорията на Гордонъ Грегъ, Райнхардъ и Фуксъ, както и на различнитъ стилистични особености и жанрове, но той е и пътъ на сценичния реализъмъ. Сцениченъ реализъмъ чрезъ усвояване заветитъ на великитъ актьори на миналото и разработване традициитъ завещани отъ великитъ реалисти: драматурзи и мислители: Дидро, Стендалъ, Лесингъ, Белински, Пушкинъ, Гоголъ и др.

Една отъ най-главнитъ задачи на театъра е да застави зрителътъ да участва въ всичко онова, което се върши на

сцената, както фабулно, тѣй и психологично т. е. зрителътъ да да бжде ввлеченъ въ представлението. Това би станало най-успѣшно чрезъ художественния реализъмъ, единъ отъ типичнитъ представители на който е и Н. В. Гоголъ.

Създалъ свършени характери въ драмитъ си великиятъ руски драматургъ учи актьоритъ какъ да възпроизведатъ на сцената тѣзи характери. И за това появата на „Ревизоръ“ е далъ можщъ тласък на руския театър къмъ овладяване на сценичния реализъмъ. Когато за пръвъ нжтъ тази пиеса е била поставена на сцената тя е била посрещната враждебно и пренебрежително отъ рутинеритъ на театралното изкуство. Голѣмъ познавачъ на театъра Н. В. Гоголъ се е отвръщавалъ отъ невежеството на театрална-

та публика. Той се е убедилъ, че държавния театър е още много далечъ за да служи като катедра и че театъра не е само мѣсто за развлечения. Още при писането си на „Ревизоръ“ той е трѣбвало да разбере къде най-правилно трѣбва да се насочи драматурга. Въ свойтъ петербургски записки Н. В. Гоголъ казва: „О Молиеръ велики Молиеръ! Ти който тѣй обширно и тѣй изчерпателно си развилъ свойтъ характер: ти строгъ и взискателенъ Лесингъ и ти строгъ и пламененъ Шекспиръ, който въ такава поетична свѣтлина си изказалъ достоинствата на човѣка.

По-късно Н. В. Гоголъ все по-вече и по-вече съзнава своята връзка с класицитъ: Молиеръ, Голдони и Шекспиръ. Въ руската литература той цени само двама драматурзи: Фонвизина и Грибоедова, които сж бичували пороцитъ на тогавашното общество. Като провъзгласява принципитъ на художествения реализъмъ Н. В. Гоголъ вмѣква въ комедитъ си и сатирико

изобличителни мотиви, изобразявайки действителността и конфликтитъ между характеритъ. Но не само като драматургъ Н. В. Гоголъ е билъ вещь познавачъ и на режисьорското изкуство. Споредъ него, актьора трѣбва да играе само познатия нему животъ. Само наблюдението ще даде на актьора нужнитъ материали за неговата роля. При постановкитъ на свойтъ пиеси Н. В. Гоголъ е трѣбвало да се сблъска с шаблоната игра на актьоритъ. Това го заставяло да разяснява постоянно на актьоритъ ролитъ имъ въ „Ревизоръ“. Той предпазвалъ актьоритъ да не вървятъ по старитъ утѣпкани пѣтица и да не испадатъ въ шаржъ. Н. В. Гоголъ гледалъ на театъра като на трибуна, отъ която може да се говори на свѣта за добро. Театърътъ може да вразумява хората и да ги учи да говорятъ на единъ общъ езикъ. Подобно на Шекспиръ и Лесингъ така и Н. В. Гоголъ се стреми къмъ създаването на истински националенъ театър, театъръ

който да удовлетвори реситъ на цѣлия народъ киятъ руски драматур ансамбъла не само хармония, като основна поставка за художесла както това е на Тикъ, не като ед на трупа отъ маршон създаваше въ ментиманъ, а като единъ обходимо начало за на идейния замисълъ Пръвъ Н. В. Гогол пътя по който въ тръгна руската драматуратура. Започналъ драматична дейностъ тѣ когато сж цвѣтъ и мелодрамата, тѣхъ се е отразило и вър му драматични ош обаче отърсилъ с лекъ жанръ той подъ знака на социал и става безпощаденъ въ своитъ комедии бжде още по-убед своя реализъмъ то отъ гротеската и Напримѣръ, цѣлия

Перетата

„Щастливият дърварь“

На 14 т. м. вечерта, в мана на читалището „Арх. Илиян“, образцовата промания при Шум. учителски институт, под диригентството г. Ст. Вучковъ, изнесе съпътъ триактната приказно-настична оперета „Щастливият дърварь“, композиция г. Б. Ибришимовъ, предавател по музика при Шум. ителски институтъ.

Въ музикално отношение претата е напълно издържана. Написана е въ класически стил. Изпълнена е съ красиви мелодични солово, хорови и амблови пѣсни, съпроводени съ смисленъ полифониченъ естровъ акомпаниментъ. Збва да се отбележи, че то увертиурата, така и претитъ на II-ро и III-го дейие бѣха отлично изпълнени оперетния оркестъръ и на обрисоваха драматичното ствие въ следващитъ имъ лективно) актове.

особено силни бѣха моментите, когато медната духовна иа, начело съ тромбитъ, естваше влизането на инията, горския царь, селяните селянкитъ и др. Тукъ ичаха наченки отъ лай-ВСКИ-иви (употрѣбенъ отъ Р. ерь въ неговитъ музикални и въ най-големо съвър-нозетство). Въ увертиурата г. той чшимовъ съ тонови краски и отлчуливо ни рисува: тайн-посланиятъ шепотъ на горскитъ, полета, омайниятъ и влюбенъ ата стеръ на горския лѣсъ, рьслото пѣние на птичкитъ и ко оной използва характерно-ко теучене на валдорна, като единъ за солово партия въ на-чава го на увертиурата, съ което е Нага желани горски ефекти. е сѣтѣсенъ на Злия духъ ратуразползува сиолучливо ума. Отъ акорди, които и пре-живявъ демониченъ характеръ, не д К. Гуно въ Фаустъ из-за сжитъ акорди за да ь селоме демониченъ характеръ и раззатината въ II актъ и се-и братата въ IV актъ на Ме-и разфелъ. Сжщо много спо-то во е предадено музикална-селянострация въ II-ро действие Христъ I-ва. Тукъ режисьора, и не е съчеталъ драматично-гтъ ствие съ музиката. лекси, единъ Б. полъ Йордан овъ збираетъ при Образцовата про-лички. ия е подготвилъ отлично бва дѣния хоръ, сътоящъ се то ми

само отъ ученички и ученици отъ прогимназията. Хоровитъ пѣсни звучаха чисто, свежо и ритмично. Съ малки изключения солиститъ пѣха добре. Балета бѣ строенъ и напълно подходящъ за случая и за малкитъ изпълнители. Драматичната игра, костюмировката и грима сжщо бѣха добри. Изобщо взето оперетата бѣ изнесена успѣшно. Това бѣше мило музикално тържество, гдѣто малкитъ изпълнители подпомогнати отъ курсистки и курсисти, гимназиални ученици и граждани, манифестираха своитъ музикални дарби предъ гражданството. Намирамъ инициативата по-вече отъ похвална и благородна и най-сърдечно поздравлявамъ всички изпълнители и ръководни лица за вложения отъ тѣхъ грамаденъ трудъ, както и за естетичната наслада, която ни дадоха съ хубавото изпълнение на оперетата.

Особена похвала заслужава г. Ст. Вучковъ, диригентъ на оперетата, който успѣ да се справи съ трудната си задача, ръководството на цѣлия оперетенъ ансамбълъ, който вложи въ изпълнението стройност, звучност и всички динамични възможности въ зависимост отъ разполагаемия съставъ.

Г. Ибришимовъ съ оперетата си ни поднесе единъ музикаленъ бисеръ. Въ него проличаватъ музикални дарби и заложби.

В. Д. Дюгмеджиевъ

Дейност и значение

на „Бълг. старина“—Шуменъ

Археологическото сдружение „Българска старина“—Шуменъ, което обединява усилията на Археологическия музей въ София дружества и учреждения отъ североизточна България, който край е богатъ съ исторически паметници отъ великото ни минало—столицитъ Плиска и Преславъ, историческитъ културни огнища Мадара и Патлейна и се грижи за откриване, запазване и изучаване на тия исторически светини, за да ги повѣри на поколенията за възпитание. Въ последнитъ години, въпрѣки голѣмитъ трудности развива една похвална

дейност. Усилията на скромнитъ деятели въ д-вото доприноса за разхубавяване старинитъ и превръщанено имъ въ красиви паркове. Старинитъ въ нашия край станаха желани мѣста за многобройни посещения, особено отъ учащата младеж, и за поука на грядущитъ поколения. Спалнитъ, уредени при старинитъ въ Плиска и Мадара даватъ приемъ и удобство на посетителитъ. Малкитъ музеи при самитъ старини въ Плиска, Мадара, Преславъ и Патлейна насищатъ любознателността на посетителитъ. Сега се достроява хубава сграда за музей на старинитъ въ Плиска, на стойност надъ 200,000 лева.

И като си помисли човѣкъ, че това става само отъ усърдието на пожертвували се безимени труженици и на събираниятъ стотинка по стотинка и левъ по левъ помощи отъ родолюбиви граждани, малкитъ ученици отъ училищата по цѣлия нашъ край и ценната подкрепа отъ общинитъ! Човѣкъ трѣбва да признае тоя подвигъ! Той ще научи всѣкого, какъ може много да се направи, когато въ гърдитъ гори желание.

Ето сега, когато предстои общото годишно събрание на сдружението, на което ще се отчети дейността му за изтеклата 1939 г. Не е безинтересно да се посочатъ нѣколко цифри, които и сами говорятъ твърде много. Презъ годината сдружението е имало приходъ 267,013 лева, отъ които само 65,530 лв. сж държавни приходи отъ наемни на земитъ по старинитъ. Всичко друго е събрано отъ многобройнитъ помощи и дарения или отъ продажби на снимки и брошури, печатни издания на сдружението. Срещу това е извършенъ презъ годината единъ разходъ отъ 241,885 лева изключително за подобрене и обзавеждане на старинитъ, тѣхната околност и постройки. Остава една наличност отъ 25,128 лева, съ която продължава работата по завършване сградата на музея въ Плиска.

Безимени хора, които не търсятъ въамездие, нито лична похвала творятъ едно голѣмо народно дѣло, което само търси и очаква подкрепа и помощ отъ всѣки родолюбивъ гражданинъ и учреждение. Това дѣло е достойно да ни представи и като народъ предъ чуждия свѣтъ.

Безим. Акц. Д-во „Иванъ Хр. Апостоловъ“ за индустрия и търговия — с. Дибичъ — Шуменско

Покана

Поканватъ се г. . акционеритъ на дружеството да присъствуватъ на 4-то редовно общо годишно събрание на 24 мартъ т. г. въ 9 часа преди обѣдъ въ дружествената канцелария при следния дневенъ редъ:

1. Отчетъ на управителния съветъ за дейността му презъ 1939 година.
2. Докладъ на провѣрителния съветъ за сжщата година.
3. Одобрение годишната равномѣтка и смѣтката „Загуби и Печалби“ съставени на 31 декемврий 1939 год. и освобождение отъ отговорност членоветъ отъ управителния и провѣрителенъ съвети.
4. Разпредѣляне на печалбитъ.
5. Изборъ на новъ провѣрителенъ съветъ.
6. Разни.

За правоучастие въ събранието акциитъ се депозиратъ въ дружествената каса най-късно до 23 мартъ.

Отъ Управителния съветъ

БАЛАНСЪ

съставенъ на 31 декемврий 1939 година

А К Т И В Ъ

П А С И В Ъ

Каса	52833	Акционеренъ к-лъ	450000
Стоки	5500	Резервенъ капиталъ	96823
Добитѣкъ	139000	Дебитори и кредитори	2764
Дебитори и кредитори	10917	Депозанти	15000
Машини и инструменти	257568	Чиста печалба	61970
Недвижими имоти	137339		
Учредителни разниски	8400		
Депозити	15000		
Всичко	626557	Всичко	626557

Загуби и Печалби

Приключена на 31 декемврий 1939 година

ЗАГУБИ

ПЕЧАЛБИ

Дърва, вжглища, масло	39910	Отъ умемъ	151892
Поправки	11826	Угояв. добит. и раз.	
Амортизации	39622	въ ценитъ на стокитъ	86619
Заплати	68556	Отъ лихви	2537
Данѣци	10784		
Канц. матер. осиг. мар.	4705		
Прелозъ	3675		
За уравнение	61970		
Всичко	241048	Всичко	241048

Счетовидителъ: Н. Ив. Христовъ

ДОКЛАДЪ

НА ПРОВѢРИТЕЛНИЯ СЪВЕТЪ

Господа акционери,

Съгласно устава на дружеството и търговския законъ провѣрихме „Баланса“ и равномѣтката „Загуби и Печалби“ съставени на 31 декемврий 1939 год. и ги намѣрихме вѣрно извлечени отъ счетовиднитъ книги, а операциитъ правилно съставени.

На това основание Ви молимъ да освободите отъ отговорност управителния и насъ като членове на провѣрителния съветъ за дейността на дружеството презъ отчетната 1939 г.

Провѣрителенъ съветъ: Р. М. Михалевъ
К. Р. Миндовъ
Ив. М. Ивановъ

къмъ талантливото момче и започнаха да го прегръщатъ, да стискатъ ръцетъ му. То седѣше покорно съ цигулка въ ръка, замръзнало на едно мѣсто, отъ оная унесеностъ, ударенъ като отъ гръмъ...

—Азъ ще дойда да те прегърна и да ми простишъ, о, сине мой!—въ всеобщия шумъ се разнесе високъ, развълнуванъ гласъ. Между редицитъ, презъ хора и столове, селянинъ, съ разрошена коса и съ капа въ ръце се промѣкваше къмъ сцената. Той се изкопчи най-сетне отъ шумящата тълпа, изправи се предъ сцената и започна пакъ, протѣгналъ ръце къмъ Сотира, да моли:

—Недей се връща сине мой! Азъ искамъ да те прегърна и да ми простишъ!

Детето се спусна къмъ моления се баща. Той го пое и зацѣлувъ горещо. Двама: баща и синъ заплакаха щастливи.

На улицата, когато се бѣще свършило утрото, кметътъ заедно съ жена си и намусения Григоръ, който се държеше за ръката на гордо стлпващия си баща, настигна учителя Велиновъ и му каза:

—Велиновъ, моля други пътъ да внимавате при устройването на такива сцени, тоестъ, искамъ да кажа, да не се повтарятъ такива тѣй да се каже излишни семейни излияния.

И отмина.

Звучитъ на дветъ цигулки се преплитаха въ мека, игрива мелодия, носѣха се като пеперуди размахали криле надъ цвѣнали благоуханни цвѣтя. Ту Сотиръ ще избѣга напредъ съ мили, тънки гальовни звуци върху тънкитъ струни, ту Григоръ пакъ останалъ назадъ, го догонва съ дебелъ, мощенъ гласъ. Така единъ следъ другъ тѣ мѣтаха бързи лжкове и въ тихия салонъ се носѣха мелодии за пролѣтъ, слънце, за животъ.

Пеперудитъ се загониха лудо надъ благоуханнитъ цвѣтя. Тревитъ се разлюшкватъ отъ пролѣтния вѣтъръ; шумятъ листата на дръвчетата, поточе всѣкашъ рамони надолу по скалитъ... и лжковетъ се премѣтатъ, прѣститъ хвърчатъ развихрени и въ мелодията на Григоръ прозвуча фалшивъ звукъ. Той спира, пакъ почва, пакъ спира, опитва се отново да догони продължаващия нататъкъ Сотиръ, преплитатъ се груби, неверни звуци, той вижда, че е сбъркалъ мѣстото, гони съ очи бѣгащитъ бързо ноти, пакъ опитва, нищо не излиза пакъ, а Сотиръ продължава унесенъ. И Григоръ сѣди дълго загледанъ въ нотната тетрадка. По краищата на чернитъ точки се завъртѣватъ жълти кржгове, тѣ изпълватъ цѣлитъ точки, сетне въ дългъ низъ политатъ нажда и се загубватъ и отъ премреженитъ очи на Григора потичатъ две

ията „Женитба“ е по-върху хиперболично личение. Посрѣдствомъ детворѣтъ гротескови срѣдства ия на „Ревизоръ“ и „Жени-аматури успѣлъ да достигне за-само стелни сатирически ефек-основеничниятъ реализъмъ на художесоголя се продължи отъ ова иска-Кобилинъ, Салтиковъ-то единъ и Островски. Но как-марионетки руски писатели отъ мечтитъ години на миналия единствата и Н. В. Гоголъ мо за ше да измине пята отъ нисель възма къмъ реализма... Гоголитъ на Н. В. Гоголъ сж о въ пѣ руски битови комедии, а драматъ сж обрисувани: търго-почналъ иновници, чифликчи и зйностъ. всичкитъ имъ всѣки-цвѣтъ интереси, страсти и а, тѣхно Смѣхътъ който пред-и върхътъ комедитъ на Н. В. и оми не е обикновенъ смѣхъ. итъ се смѣхъ презъ сълзи. За-той говитъ комедии не сж социаломедии а и трагедии. ицаденъ а трагичностъ се за-медии, а въ бурното стълкнове-о-убе конфликтитъ. Героитъ а въ гойчени да постлпватъ тѣй га и сждбата ги е пред-цѣлия ила.

шуменска ПОЩА

Вестник за култура, стопанство и общественост

Народнитѣ консервни работилници

Споредъ последни сведения, броятъ на народнитѣ консервни работилници въ страната е 648 срещу 6 презъ 1935 год. Вижда се съ какво старание се е работило презъ последнитѣ нѣколко години въ тая областъ.

До края на 1939 год. народнитѣ консервни работилници сж приготвили 1,514,486 кутии или 2,241,802 кгр. консервиранъ зеленчукъ, който е разпредѣленъ между 97,676 домакинства или на едно домакинство падатъ кржгло 23 кгр., а на една кон-

сервна работилница—3,615 кгр. Отъ тия данни се вижда, че идеята за подобрене храната на народа презъ зимата е възприета напълно. Това масово участие на народа въ тия предприятия говори, че почина на М-вото на земедѣлието е крайно навремененъ.

За въ бѣдеще всички общини които искатъ да откриятъ народни консервни работилници да отправятъ исканията си до М-вото на земедѣлието чрезъ околийскитѣ агрономства.

ХРОНИКА

Пристигналъ е отъ Москва първиятъ двумоторенъ съветски самолетъ, който побира 21 души пътници. Разстоянието отъ Москва до София той е изминалъ само за около 8 часа и половина като само пътътъ отъ Одеса до Бургасъ е прелѣтълъ за 2 часа и 38 минути. Отъ 15 мартъ почватъ редовни въздушни съобщения между София—Москва.

Споредъ едни изявления на съветския търговски представител въ София, съветско-българския стопански обмѣнъ ще бѣде увеличенъ още повече. Българскитѣ кораби щѣли да установятъ редовни рейсове съ Одеса. Ще се внасятъ въ България автомобили, земедѣлски машини, мотори и пр. България ще изнася розово масло, кожи, тжкани, свини и пр.

Съветскиятъ памукъ ще заплащаме по 39 лв. кгр., до като другитѣ държави сж ни го предлагали по 83 лв. кгр.

Въ Търговище е била убита дива юрдечка, която е имала на лѣвия си кракъ металически прѣстенъ съ надписъ: „Москва, № 57677, III, БЮН“.

Консерви отъ риба и зеленчукъ за въ бѣдеще ще се продаватъ само на ония купувачи, които представятъ на продавача по една праздна консервна ку-

тия за всѣки купенъ кгр. Празднитѣ кутии ще се заплащатъ по единъ левъ.

Внесенъ е законопроектъ за премахване на временнитѣ удрѣжки на пенситѣ.

Делегацията която е натоварена да отиде въ София и да ходотайства предъ съответнитѣ министри за отпущане на срѣдства за постройка на музей, ще отпътува на 20 т. м.

Новиятъ окол. управителъ, г-нъ В. Василевъ, който се забави въ свръзка съ смъртта на провадийския депутатъ Филипъ Рафаиловъ е вече въ града ни и изпълнява длѣжността си.

Заеми за бубохранене отпуща Б. З. К. банка срещу имотни поржчители. Размѣрътъ на заемътъ е 500 лв. за унция бубено семе. Заемитѣ се даватъ съ срокъ до приключване на пашкулната кампания.

Сказка на френски езикъ се изнесе на 14 т. м. 18 и половина часа, въ чит. „Арх. Михаилъ“. Сказката се уреди отъ Алиансъ Франсезъ, Шуменския клонъ. Говори г-нъ Антоанъ, лекторъ при търговската академия—Варна, на тема: Жената въ творчеството на Расинъ. Сказчикътъ, следъ като председателя на алианса, г-нъ д-ръ Медникаровъ, го представи на

Употрѣбямитѣ у насъ имена.

Значението имъ на български.

Аврамъ—баща на множество.
Александъръ—мжжественъ.
Алексий—помощникъ.
Анастасъ—възкрѣсналъ.
Андрей—храбъръ.
Антоний—напѣлващъ цена.
Аркадий—овчаръ.
Атанасий—безсмъртенъ.
Валентинъ—силенъ.
Варламъ—синъ народенъ.
Василий—царски.
Викторъ—победителъ.
Гавриль—крепость Божия.
Генадий—благороденъ.
Георги—земедѣлецъ.

публиката. започна интересната си сказка. Последната е устроена по поводъ 300-та годишнина на Расинъ. Г-нъ Антоанъ даде кратки биографически данни за знаменитиятъ французки поетъ трагикъ, съперникъ на Корнейлъ, но въ една форма по-лека, по-близка до природата и истината. Приятелъ на Фонтена и Молиера. Расинъ е почти достигналъ идеала на класическата трагедия. Той, въ противоположность на Корнейлъ, който е търсилъ сложността, въ която героитѣ му иматъ свръхочовѣшки качества, иска простота, ясность и рисува страститѣ съ истинска адмирация.

Сказчикътъ се спря върху главнитѣ произведения—Андромаха (1667 г.) Адали, драма смѣтната за шедьовъръ не само на Расинъ, но и на френската драма; Федръ и др. и направи цѣненъ и изчерпателенъ анализъ на женскитѣ фигури.

Сказчикътъ бѣше доста монотоненъ и академиченъ

Учителското тѣло при Шуменската девическа гимназия „Н. Поповичъ“ изказва голѣмата си благодарностъ за подарени суми за безплатната ученическа трапезария при сжщата гимназия на следнитѣ лица:

1. Павелъ Байновъ отъ гр. Шуменъ—300 лв. по случай 2 и пол. год. отъ смъртта на съпругата му. 2. Добра Герджикова отъ гр. Шуменъ—200 лв по случай 6 г. отъ смъртта на дъщеря й Стефана. 3. Д-ръ Крапъ-лекторъ по нѣмски езикъ въ града ни 410 лв. 25 на сто отъ хонорара му по устроения курсъ по нѣмски езикъ за ученички отъ девическата гимназия

ХУДОЖЕСТВЕНИ

Мебели

всички видове
разни Европей
фурнири и матери

търсете и поржчвайте

Антонъ Чолако

художникъ, резбаръ и тапи

Продава се

ШАПКАРСКА МАШИНА — ОК

МАЛКО УПОТРѢБЯВАНА и ДОБРЕ

ЦЕНА ИЗНОСНА

Справка печатница

Бул. „Царица Йоанна“

ДАЛИЛА

ЗАЩО всички дами и госпожици предпочитат бръснро-фризъор

салонъ „ДАЛИЛА“

е гордостта за Шуменска

област и държи рекорд

електрическо кѣдрене, съ

вършенствувани апарати, съ

циални европейски масла,

рантирана трайност, безъ

ряне и изгаряне на главне

коситѣ, завити краища на б

до израсване на косата. За

работи фризури по нови ж

ли съ електромаша и водн

долация.

Въ козметическия отдѣлъ

поставятъ специални биоло

маски, които 50% подмладя

Боядисване съ безвредни

на коситѣ и мустацитѣ с

естествени цѣвѣтове и 4 ра

ни марки.

Въ мжжкия отдѣлъ,

чаща вода, еднични кър

ко бръснене на жбълъ

столове.

съ почитъ и уважение къмъ

ПЕНИО АРНАУДОВЪ

СРЕЩУ 7 п. полкъ — ШУМЕН

блѣстящи струйки сълзи, спускатъ се по зачервени-тъ му бузи и тѣй лютиво падатъ. Обезумѣлъ отъ дивъ гнѣвъ и завистъ, той грабва нотната тетрадка и се пониса обратно назадъ. Отъ нѣколко мѣста се чу тихъ кикотъ. Минутно смущение избухна и пакъ така заглѣхна а по хвърчащитѣ лудо тънки прѣсти на Сотиръ се плѣзнаха внимателнитѣ погледи, сияещи отъ възторгъ.

Като свѣткавица проблѣсва лжка, Сотиръ прави ударъ върху струнитѣ съсъ него. Понисатъ се тѣколко тежки акорди. Прѣститѣ потрѣпватъ въвъ нѣкакво пияно раздражение. Синитѣ очи на свирещото дете сж впити въ тѣхъ. По дебелията струна капятъ звуци като безнадеждна печаль. Едри дъждовни капки, които се разбиватъ на хиляди частици и звучатъ... звучатъ... Проблѣсва свѣт-кавица и угасва пакъ въ помжтениѣ небосклони. Грѣмътъ се бави дълго. Много дълго следъ свѣт-кавицата мълчи тъмното небе въ нощта. Изведнажъ хиляди стихии, сѣкашъ въ кървавъ бунтъ, реватъ една следъ друга непокорни. Тѣ идватъ насамъ съ ревътъ на буботицата и разтърсватъ тъмното небе. Повѣва мощенъ вихрь и плющи на едри капки дъждъ. Бучатъ порои, невидими въ нощта и гласове пищятъ, отнесени отъ бурята далеко. Единъ отъ тѣхъ съ гърчещи моления се бори съсъ стихийтъ

въ нощта. Кой моли така забравенъ, безнадежденъ? Гласътъ иде насамъ, той се чува вече ясно... и моли... моли...—за какво? Проблѣсна пакъ свѣткавица въ мрака. О, тѣ молятъ—тѣжнитѣ очи на дева, въ трауръ увѣнчани. Безсилнитѣ рѣце се впиватъ като клещи въ трептищата цигулка, промѣква се презъ тѣхъ развихренниятъ вѣтъръ и иска да откъсне отъ тази спасителна цигулка безсилнитѣ й, бледи прѣсти... Разтърсва грѣмъ—нощта. Проблѣсва пакъ свѣткавица изъ мрака. Плющи лудъ мжтниятъ порой, че молятъ въ него тъмнитѣ очи на дева въ трауръ увѣнчани...

Сотиръ се опомни.

Два акорди замрѣха въ гробната тишина и дълго още изъ салона тѣзи покѣртителни звуци се носѣха като безкрайно, нескончаемо ехо.

На какво?.. Що бѣше туй?.. Никой не се решаваше да наруши тишината. Сѣкашъ въ въздуха още се носѣше тая покѣртителна мелодия. Сѣкашъ тя можеше да се слуша ненаситно, вѣчно.

Сотиръ се поклони, едва тогаза слушателитѣ се опомниха и съ бурно ржкоплѣскане и шумъ наскачаха отъ мѣстата си. Изъ салона се понесоха развълнувани, удобрителни викове.

Учителътъ Велиновъ, а следъ него и учителката Данева се показаха на сцената, спуснаха се

Нашиятъ ан

Пастъръ на

Прочутиятъ учен билъ на гости у д-ръ Денонъ. Следъ ворили дълго и ширяли наедно. Но не си отиваля... Д-го поканилъ да се изъ градината. Пастъръ на една пейка дреме.

—Вамъ се присе да си лѣгнете варъ, а азъ ще ви си намѣря мѣсто—Денонъ.

Пастъръ очуденъ налъ.

— Нима съмъ кжца? - попиталъ пкъкъ мислѣхъ, че гостъ и се чудѣх отивате...

Плате

абонамента!